

in dobil brezskrbno in lahkomisljeno ženo, ki se je znala lepo oblačiti in ročno sukati. Kupil si je konjiča in koleselj, za gospodarstvo se ni brigal. Ponosen je bil zlasti na to, da je Liščev prijatelj. A gospodarstvo je jelo pešati. Janez se je zadolžil, prišel v roke oderuhu Vrbanu in sleparju Liscu, ki se mu je preje hlinil prijatelja. V tej stiski se sprijazni s Prelaznikom, ki mu je delal denar. Janez ga je spečaval, a gosposka ga je kmalu zasledila in kaznovala. — Ves dru-

gačen pa je Tone. Ustavlja se Liščevim sebičnim in krivičnim nazorom, kakor tudi bratovemu potratnemu življenju. Sam pa je vedno resen, delaven in varčen. Oženil se je z Jerico, delavno in pridno stričnico skopuha Vrbana. Slepjar Liseč pa je pregovoril skopuha, da Jerici ni izročil posestva, ampak je je dal le v najem; za štiri leta ga je znal zopet tako pregovoriti, da je bil voljan, pognati Jerico in Toneta od doma. A prišlo je drugače, — Vrbani je umrl, Liščeve sleparije so prišle na dan, in Tone pa Jerica sta imela lepo domačijo.

Povest je vzeta iz naroda in je pisana prav v pouk narodu. Skoro v vsaki večji vasi lahko s prstom pokažemo „sleparja Lisca“ in „skopuha Vrbana“, ki sta prava nesreča za naš narod. Prav tako so iz življenja vzete druge osebe v povesti. Dejanje napreduje prav naravno. Zlasti dobro dé čitatelju, da tega ne ovirajo dolgočasni samogovori in opisovanja. Pisatelj zna z malo besedami označiti položaj, časovne in krajevne razmere. Vsi pogovori so značilni. Pisatelj tudi uči, — toda ne z modrovanjem, ampak povest sama kaže, — kam vodi potratnost, kam pa pridno delo. Prepričani smo, da nihče ne odloži povesti brez iskrene želje, da bi našla mnogo bralcev.

Poleg te povesti je v knjižici še „Ženitev Ferdulfa vojvode.“ Furlanska povest. Spisal Bogdan Vened. — Pesnik opeva v osmih spevih pokrščenje (goriških) Slovencev in njih boje s Furlani, zlasti z vojvodo Ferdulfom. Povod temu boju je bila namerjana ženitev vojvode. Vsa snov je jako zanimiva, ženitev Ferdulfova posebej še kakor nalašč za epsko pesem. Vse je združeno v

Južna vrata v korejskem glavnem mestu Seulu.

prijetno celoto. Izmed posameznostij omenjamo le dveh stvari. Oseba blagovestnika Dobrorada, — čegar ime nosi peti spev, — je pretemna, preskrivnostna. Nekako preveč spominja sv. Sevesina. — Pesnik rabi ves mnogovrstni, tu in tam pač preobilni pesniški nakit, ki morda ne bo ugajal vsakemu bralcu, kaže pa vendar pesnikovo spretnost, bogatost v mislih in lahkoto v besedah. Mladi pesnik kaže lepo nadarjenost, in veselo je, da zvené v naših suhoparnih časih pesnikove ubrane strune po slovenskih logih in gajih.

V obče smo s I. zvezkom Knezove knjižnice jako zadovoljni in upamo, da bo Matici privabil novih udov. —j.

Popotnikov koledar za slovenske učitelje 1895 s popolnim imenikom šolskih oblastnij, učiteljskih, ljudskih šol in učiteljskega osebja po Južno-Štirskem, Kranjskem, Primorskem in slovenskem delu Koroškega po stanju v začetku šolskega leta 1894/95. VIII. leto. Sestavil in založil Mihael J. Nerač, nadučitelj in urednik Popotnikov v Mariboru. Maribor. Tisk tiskarne sv. Cirila. 16⁶. Str. 200. Cena nev. 1 gld., vez. 1 gld 30 kr. Naslov naznanja tudi vsebino. Ta koledar se odlikuje v tem, da nima skoro nič „kramarskih“ oznanil. Učiteljem je lahko v veselje.

Zakaj? — Zato! Zbirka pravljic, pripovedk in legend za šolo in dom. Nabral in izdal Anton Brežovnik, učitelj. V Ljubljani 1894. Založil Janez Giontini. Tiskal R. Milic. 8⁹. Str. 101. Cena kart. 30 kr., po pošti 33 kr. — Posamezne pripovedke in legende niso izvirne, ampak so le izbrane. Zdele